

СЕРІЯ «ГОРИЗОНТИ ФАНТАСТИКИ»

Роджер Желязни

ХРОНІКИ АМБЕРА

У десяти книгах

КНИГА 7

Кров Амбера

Роман

Серію «Горизонти фантастики»
засновано 2011 року

Roger Zelazny. The Chronicles of Amber.
Blood of Amber
Copyright © 1985 by Roger Zelazny

Друкується з дозволу спадкоємців автора
та їхніх літературних агентів, Zeno Agency Limited
(Великобританія) за участі Агентства
Олександра Корженевського (Росія)

Переклад з англійської
Галини Михайловської

«Кров Амбера» — сьома книжка знаменитого циклу
«Хроніки Амбера» американського письменника
Р. Желязни. На Мерліна, сина Корвіна Мерлінського
і Дари із Дворів Хаосу, чекають нові пригоди:
ув'язнення у Кришталевій печері, сутичка з Джасрою,
зустріч з вихідцем із первісного Хаосу Скрофом,
переслідування перевертня і напад на Вежу Чотирьох
Світів. А насамкінець — зустріч із Синьою Маскою.

*Усі герої і події у цьому виданні є вигаданими,
і будь-які збіги з реальними особами, живими чи
мертвими, є випадковістю.*

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина даного видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавця.*

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бантери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352)52-06-07; 43-42-62
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com

Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20
Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com

РОЗДУМИ У КРИШТАЛЕВІЙ ПЕЧЕРІ

Життя моє впродовж останніх восьми років протікало порівняно мирно, якщо не зважати на 30 квітня кожного року, бо саме цього дня хтось незмінно намагався мене вбити. Поза цим, моя академічна кар'єра, присвячена комп'ютерним наукам, та чотири роки моєї роботи на фірму «Гранд Дизайн» виявилися корисним досвідом і дали мені змогу застосувати надбані знання до моєї власної розробки. У мене був добрий приятель, такий собі Люк Рейнард, який працював у тій самій компанії, у відділі продажів. Я ходив під вітрилами на своїй яхті й регулярно займався бігом.

Але все це пішло шкереберть 30 квітня цього року, саме тоді, коли я гадав, що справи починають налагоджуватися. Мій улюблений проект просувався, і мені вдалося створити Колесо-Привид; я звільнився з роботи, спакував свої манатки й був готовий вирушати на пошуки багатших пасовиськ, миліших куточків. Я й досі не поїхав тільки тому, що наближався цей день, знаменний на свій похмурий кшталт, і цього разу я збирався дізнатися, хто стоїть за набридливими замахами на моє життя і що у нього на меті.

За сніданком я зустрівся з Люком, і він передав мені цидулку від моєї колишньої дівчини, Джулії. У коротенькому листі вона висловлювала бажання зустрітися зі мною. Тому я заїхав до неї, але знайшов Джулію в її помешканні мертвісінькою. Очевидно, дівчину вбила схожа на собаку почвара, яка трохи

згодом напала й на мене. Мені вдалося знешкодити цю істоту. Перш ніж забратися з місця трагедії, я швиденько обшукав квартиру і знайшов неповну колоду дуже дивних гральних карт, яку прихопив із собою.

Ці карти надто скидалися на магічні карти Таро, вживані в Амбері та Дворах Хаосу, аби не зацікавити такого чаклуна, як я.

Так. Я чаклун. Мене звати Мерлін, і я син Корвіна Амберського і Дари з Дворів Хаосу, а тутешні приятелі знали мене як Мерля Корі, розумного, компанійського, спортивного хлопця. Хочете дізнатися подробиці — почитайте Кастільоне¹ та лорда Байрона, бо я ще й до біса скромний, стриманий та неговіркий.

Кarti ці виявилися справжніми магічними об'єктами, і я зрозумів, що так і мало бути, коли з'ясував, що Джулія після нашого розриву заприятелювала з таким собі Віктором Мелманом, окультистом. Мій візит до студії цього джентльмена завершився тим, що він спробував ритуально вбити мене. Від цієї примусової церемонії мені вдалось ухилитись і розпитати його про деякі речі, перш ніж певні місцеві обставини та мій ентузіазм спричинили його смерть. Ось і все, що треба знати про цей ритуал.

Я дізнався від нього достатньо, аби зрозуміти, що він був лише знаряддям у чийось руках. У руках особи, яка підштовхнула його до спроби принести мене в жертву та, цілком можливо, стояла за вікопомними (для мене) подіями, що припадали на кожне 30 квітня.

¹ **Балтазар Кастільоне** (*італ.* Baldassare Castiglione; 1478–1529) — італійський письменник. У своєму головному творі — книзі діалогів «Придворний» (*італ.* Il Cortegiano) відтворив тип ідеального придворного і картину вишуканих звичаїв та дотепних бесід, італійського суспільства часів Відродження.

На жаль, я не мав часу довго роздумувати над цими можливостями, бо невдовзі мене вкусила (так, вкусила) приваблива рудоволоса жінка, яка матеріалізувалася в помешканні Мелмана. Цьому передувала наша з нею коротенька телефонна розмова, під час якої я намагався видати себе за Мелмана. Її укус мене спаралізував, та поки він подіяв ще не до кінця, я зумів забратися звідти, скориставшись однією з тих магічних карт, що знайшов у Джулії. Завдяки карті я опинився в товаристві Сфінкса, і він дав мені час отямитись, аби я міг зіграти з ним у дурнувату гру в загадки, яку так любляють ці істоти, бо тих, хто не може знайти відгадку, вони просто зжирають. Додам лише, що цей Сфінкс виявився поганим гравцем.

Так чи інакше, але я повернувся до Тіні Земля, де тоді мешкав, і там дізнався, що оселя Мелмана згоріла за час моєї відсутності. Я намагався видзвонити Люка, бо хотів із ним пообідати, але дізнався, що він виїхав зі свого мотелю, залишивши для мене листа, в якому повідомляв, що вирушив до Нью-Мексико у справах. У листі була й назва мотелю, де він планував зупинитися. Портъє попросив мене передати Люкові перстень із блакитним каменем, який той забув у своєму номері, і я погодився.

Вилетівши до Нью-Мексико і помандрувавши ще трохи, я нарешті зустрівся з Люком у Санта-Фе. Поки чекав на нього в барі, щоб пообідати разом, до мене причепився із запитаннями чоловіча на ймення Ден Мартінес. У мене склалося враження, що Люк запропонував йому певну комерційну оборудку, і той хотів пересвідчитися, чи вартий Люк довіри та чи здатний він поставляти запропоновану продукцію. Потім ми з Люком пообідали й вирішили проїхатися на авто гірським серпантином.

Мартінес вистежив нас, і коли ми вийшли з автівки помилуватися нічним краєвидом, відкрив стрілянину. Можливо, він вирішив, що довіряти Люкові не варто і товарів від нього не дочекається. Люк уразив мене тим, що теж витягнув зброю та й уколошкав того Мартінеса. А опісля трапилося ще дивніше. Люк звернувся до мене на ім'я — на моє справжнє ім'я, яке я ніколи йому не називав, сказав, хто я такий і звідки, й наказав мені сісти в автівку та й забиратися під три чорти. Свою пропозицію підкріпив тим, що вистрелив у землю мені поміж ніг. Видно було, що він не налаштований на дискусію, тому я зробив так, як було сказано. А ще Люк порадив знищити ті чудернацькі Козирі, що вже встигли врятувати мені життя. Під час цієї розмови я також з'ясував, що він був знайомий з Віктором Мелманом...

Я поїхав, але недалеко. Припаркувавшись біля підніжжя гори, пішки повернувся на місце подій. Люка там уже не було. Зникло й тіло Мартінеса. До готелю Люк не повернувся ні того вечора, ні наступного дня, тому я теж виїхав звідти. Єдиною людиною, якій міг довіритись і яка, справді, могла порадити мені щось розумне, був Білл Рот. Він — адвокат, мешкав у північній частині штату Нью-Йорк. А ще був добрим другом мого батька. Я поїхав до нього й розповів йому все, що зі мною сталося.

Білл змусив мене ще сильніше відчувати, що з Люком пов'язана якась таємниця. Люк, до речі, дуже енергійний та кмітливий високий рудоволосий юнак атлетичної статури, вдатний до будь-чого, але хоча ми з ним приятелювали багато років, я практично нічого не знав про його родину. Саме на це й звернув мою увагу Білл.

Сусідський хлопчина на ім'я Джордж Генсен узявся вештатися поблизу нас із Біллом, ставлячи несподівані

запитання. А ще я мав дивну телефонну розмову, під час якої почув схожі запитання. Обоє співбесідників цікавило, як звати мою матусю. Зрозуміло, я збрехав. Той факт, що моя мати належить до темної аристократії Дворів Хаосу їх аж ніяк не обходив. Але той, хто мені зателефонував, розмовляв моєю мовою — тарі, і цим заінтригував мене настільки, що я запропонував зустрітися та обмінятися інформацією того ж вечора в барі місцевого заміського клубу.

Але мій дядько Рендом, Король Амбера, несподівано викликав мене додому раніше, — саме тоді, коли ми з Біллом прогулювалися. Тут виявилось, що Джордж Генсен ховався неподалік і хотів воліктися за нами, коли ми переносилися крізь відображення реальності. Та марно: ми його не запросили. Я прихопив Білла з собою, бо не хотів залишати його наодинці з особою, яка поводить себе так неадекватно.

Від Рендома я дізнався, що мій дядько Каїн загинув від кулі найманого вбивці, а також, що хтось намагався вбити мого дядька Блейза, але лише поранив його. Похорон Каїна мав відбутися наступного дня.

Того ж вечора я все-таки вирушив на зустріч до заміського клубу, але мій загадковий співрозмовник не прибув. Проте вечір не пропав марно, бо я познайомився з гарненькою леді на ім'я Мег Девлін, та, слово за слово, ми добалакалися до того, що я підвіз її додому, де ми роззнайомилися значно ближче. І раптом — такої миті, коли я вважав, що вона забула про все на світі — дама поцікавилася, як звать мою матусю. Якого чорта, звісно, запитав я. Мені й на думку не спадало, що саме вона може виявитися тією особою, з якою я мав зустрітись у барі.

Кінець нашому тісному спілкуванню поклав дзвінок від вхідних дверей. Дзвонив хтось, хто назвався

чоловіком Мег. Я вчинив так, як має вчинити джентльмен: ретирувався звідти до біса швидко.

Моя тітонька Фіона, чаклунка, хоч і чаклує в геть іншому стилі, ніж я, несхвально поставилася до цього побачення. Очевидно, Люк викликав у неї ще сильніші підозри, бо після того, як я їй дещо про нього розповів, вона поцікавилася, чи маю його фото. Я показав їй світлину, що знайшлася в моєму портмоне, і на ній серед інших був присутній Люк. Можу заприсягтися, що вона його впізнала, хоча й не захотіла в цьому зізнатись. Але той факт, що тієї ж ночі вона разом зі своїм братом Блейзом навіщось покинула Амбер, не здається мені випадковим збігом.

Після цього події стали розвиватись у ще шаленішому темпі. Наступного дня було скоєно нахабну спробу перебити всю родину, кинувши на нас бомбу під час похоронної ходи. Вбивці-невдасі вдалось утекти. Згодом я продемонстрував Рендому Колесо-Привид, мою розробку, мій улюблений витвір, якому я присвячував свій вільний час, працюючи у «Гранд Дизайн», а він сприйняв плід мого гобі вкрай несхвально. Колесо-Привид — це... коротко кажучи, спочатку я просто хотів розробити комп'ютер, що працював би за інакшими фізичними принципами, ніж ті, які вивчав в університеті. Я заклав у нього те, що можна назвати магією. Але відшукав таке місце, де цей комп'ютер можна було зібрати й де він функціонував би, і працював там над ним. Він ще не закінчив сам себе програмувати, коли мені довелося його залишити. Схоже, він допрограмувався до того, що став розумним, і, гадаю, саме це й налякало Рендома. Він звелів мені піти до нього та й вимкнути його. Мені не дуже сподобався його наказ, проте я залишив палац.

Коли я мандрував Тінями, мене переслідували; намагалися виснажити, залякати, на мене вчиняли

напади. Я заледве не згорів, мене врятувала незнайомка, але сама вона загинула в озері. Мене захистив від хижих почвар таємничий чоловік, а трохи згодом він же врятував від незвичного землетрусу. Виявилось, що це не хто інший, як Люк. Він супроводжував мене аж до останнього рубежу, де я вступив у суперечку з Колесом-Привидом. Здається, я трохи роздратував власне творіння, і воно відігнало нас від себе за допомогою Тіньової бурі, а опинитися серед неї не дуже приємно — хоч із парасолькою, хоч без неї. Я витягнув нас із цього погодного катаклізму, скориставшись одним із Козирів Долі — так охрестив ті незвичні гральні карти, які знайшов у квартирі Джулії.

Ми опинилися біля входу до блакитної кришталевої печери, і Люк затягнув мене усередину. Добрий старий Люк! Він подбав про всі мої потреби, а тоді ув'язнив мене в цій печері. Коли Люк сказав мені, хто він такий, я зрозумів, що вразило Фіону, коли вона побачила його фото: він був схожий на свого батька, Бранда, найманого вбивцю та зрадника. Кілька років тому цей сучий син ледь не зруйнував Амбер, а разом і решту Всесвіту. На щастя, Каїн убив його, перш ніж він устиг здійснити свої плани. Тоді я дізнався: це Люк убив Каїна, щоби помститися за батька. Виявилось також, що саме 30 квітня він отримав звістку про смерть свого батька і щороку намагався екстравагантано відзначити цю річницю. Моя розробка, Колесо-Привид, справила на нього не менше враження, ніж на Рендома, і Люк вирішив залишити мене своїм в'язнем, бо я міг йому знадобитися, щоб він міг узяти цю машину під свій контроль. Йому здавалося, що Колесо-Привид може виявитися досконалим знаряддям для винищення всієї нашої родини.

Він подався вирішувати це завдання, а я швидко пересвідчився, що цілковито безсилий у цій печері:

її дивні властивості блокували усі мої магичні здібності, тож я не міг контактувати тут ні з ким, окрім тебе, Фракір. А тут нема нікого, кого б ти могла удавити...

Не хотіли б ви послухати уривочок з тієї пісні, «Над веселкою»¹?

РОЗДІЛ 1

Лезо зламалось, і я відкинув руків'я. Зброя не при-служилася мені проти блакитної неосяжності стіни, в тій її частині, яку повважав найтоншою. До моїх ніг упали кілька невеличких уламків каменю. Я підібрав їх, потер один об одного. Ні, у такий спосіб мені не вибратися. Схоже, звідси можна вийти тільки тим шляхом, яким я сюди зайшов, а він для мене закритий.

Я повернувся до свого табору, тобто до того закутка печери, де кинув свій спальник. Усівся на нього — грубезний, брунатного кольору — відкоркував пляшку й хильнув вина. Я аж спітнів, намагаючись прорубатися крізь стіну.

На моєму зап'ястку ворухнулася Фракір, частково розмоталася, ковзнула мені у ліву долоню, де обернулася навколо затиснутих у руці двох блакитних камінчиків. Вона зав'язалася навколо них вузлом, а тоді

¹ **Over the Rainbow** (укр. «Над веселкою»), також часто *Somewhere over the Rainbow* (укр. «Деся над веселкою») — класична пісня-балада на музику Г. Арлена, слова Е. Гарбурга. Написана спеціально для фільму 1939 року «Чарівник країни Оз». Відзначена премією «Оскар» у номінації «Найкраща пісня до фільму».

повисла разом з ними, гойдаючись, наче маятник. Відставивши пляшку, я пильно дивився на це. Розгойдувалася вона по дузі, паралельній довжині закапелка, який я наразі називав своїм домом. Гойдання тривало хвилину, не менше. Тоді вона втягнулася вгору і завмерла на тильному боці моєї долоні. Залишивши камінці лежати біля мого вказівного пальця, вона повернулася до прихованого стану на моєму зап'ястку.

Я уважно роздивлявся уламки, навіть підняв миготливу олійну лампу, щоби краще бачити.

Колір...

Так.

Тепер на моїй руці вони мали такий точно вигляд, як той камінець у персні Люка, який він не так давно забув у motelі, а я йому його віддав. Випадковий збіг? Чи тут є певний зв'язок? Що намагається сказати мені мій вірний зашморг? І де я бачив ще один такий камінчик?

У Люка, на дармовисі для ключів. Блакитний камінь на металевій пластинці.

...А де я міг бачити ще один?

Печера, в якій мене ув'язнив Люк, блокувала Козирі, а також мої магічні здібності, підкріплені Логрусом. Якщо Люк тягає з собою уламки цих стін, то не дарма. Які ще властивості вони можуть мати?

Я витратив майже годину, намагаючись дізнатися щось про природу цих камінців, але вони противилися моїм Логруським чуйникам. Урешті-решт, я роздратовано засунув їх до кишені, поїв трохи хліба та сиру, ковтнув іще вина.

Відтак підвівся та знову обійшов печеру, перевіряючи свої пастки. У цьому місці я був замкнений уже місяць, а може, й більше. Переміряв кроками всі ці тунелі, коридори, гроти, шукаючи вихід, якого не було. Інколи я гасав ними, наче навіжений, як до крові ку-

лаки об їхні холодні стіни. Іншим разом рухався повільно, розшукуючи тріщини або лінії розлому. Кілька разів намагався посунути брилу, що перекривала отвір до печери. Безуспішно. Брилу було затиснуто в отворі, тож я не міг зрушити її ні на дюйм. Усе вказувало на те, що я застрягнув тут надовго...

Мої пастки...

Нічого не змінилося відтоді, коли я перевіряв їх востаннє — величезні каменюки, які природа розкидала у звичній для себе недбалій манері, тепер, заклинені, покоїлися на високих опорах, ладні зірватися з них, щойно хтось зачепить замасковані мотузки. Мотузки я розшукав у коморі, знявши з численних ящиків та коробок.

Хтось? Звісно ж, це буде Люк! Хто ж ще?! Це він ув'язнив мене тут. І, якщо він повернеться, — ні, коли він повернеться! — на нього чекатимуть пастки-сюрпризи. Він має зброю. Він матиме виграшнішу позицію, перебуваючи вгорі, біля входу, якщо я просто чекатиму на нього внизу. Ні, так не піде. Я там не чекатиму.

Я змушу його зайти всередину, розшукуючи мене, — і тоді...

Я повернувся до свого табору. Але щось мене непокоїло.

Я влігся, підклавши руки під голову, й узявся перевіряти свої плани. Брили в моїх пастках здатні вбити людину, а я не хотів убивати Люка. І тут річ була не в приятельських почуттях, хоча донедавна я вважав Люка добрим приятелем. Вважав доти, доки не дізнався, що це він убив мого дядька Каїна і, схоже, був сповнений рішучості покінчити й із рештою моїх рідних в Амбері. І все тому, що Каїн убив Люкового батька, а мого дядька Бранда — людину, яку охоче б убив будь-хто з його рідних. Так, виявилось, що Люк, чи Рі-

нальдо — тепер я дізнався його справжнє ім'я — мій кузен, і він має підстави взяти участь в одній з наших родинних вендет. Проте його намір покінчити з усією нашою родиною здавався мені дещо непомірованим.

Але не сентиментальні почуття і не голос крові змусили мене розібрати мої пастки. Люк був потрібний мені живим, бо в усій цій ситуації наразі було надто багато незрозумілого для мене, й воно могло так і залишитися незрозумілим, якщо він відійде у вічність, нічого не пояснивши мені.

Джасра... Козирі Долі... те, як легко стежили за моїм пересуванням Тінями... вся історія спілкування Люка з тим художником, божевільним окультистом Віктором Мелманом... усе, що відомо йому про Джулію та її загибель...

Я розпочав усе з початку. Демонтував свої пастки. Новий план був дуже простий, і він базувався на одній речі, про яку, сподівався, Люк не в курсі.

Я перетягнув спальник на нове місце — в тунель, що сусідив безпосередньо зі шахтою, нагорі якої був вхід до печери, тепер заблокований. Я переніс сюди дещо із запасів їжі та питва. Мені треба було постійно перебувати поблизу.

Нова пастка базувалася на дуже простій речі, простій і майже неминучій. Щойно я встановив її тут, мені не залишилося нічого, лише чекати. Чекати і пам'ятати. А ще — планувати. Я мусив попередити решту рідних. Мені треба було щось зробити з Колесом-Привидом. Я мав дізнатися, що було відомо Мег Девлін. Мені треба було... та купу речей мені треба було зробити.

Я чекав. Думав про Тіньові Бурі, про сни, про химерні Козирі та Озерну Панну. В моєму житті був тривалий проміжок часу, коли я просто плив за течією, потім настали дні, перенасичені подіями. А тепер ось

цей довгий термін бездіяльності. Єдина моя розрада полягала в тому, що, можливо, часовий потік тут випереджає інші, ті, що цікавлять мене наразі. Місяць, який я просидів тут, може дорівнювати одній добі в Амбері чи, навіть, менше. Якщо мені вдасться вибратися звідси невдовзі, можливо, сліди, які мені треба відстежити, ще не вихолонуть.

Трохи згодом я загасив лампу й зібрався спати. Кристалічні лінзи моєї в'язниці пропускали трохи світла, прояснюючись та знову темнішаючи, й цього було достатньо, аби знати, день надворі чи ніч, і дотримуватись у своїй щоденній рутині звичного ритму.

Упродовж наступних трьох днів я читав та перечитував щоденник Мелмана, писанину, в якій було надто багато алюзій і надто мало корисної інформації, і майже переконав себе, що Людина в Каптурі, як іменував Мелман свого відвідувача та вчителя, — це Люк, не хто інший. Хіба що деякі згадки про андрогінність¹ збивали мене з пантелику. Наприкінці зошита з'явилися записи щодо необхідності принести в жертву Сина Хаосу, і тепер, знаючи, що Мелман мав убити мене, я відносив їх на свій рахунок. Але якщо за цим стояв Люк, то як можна пояснити його неоднозначну поведінку на горі в Нью-Мексико, коли він порадив мені знищити Козирі Долі та прогнав мене геть, наче рятуючи від чогось? Окрім того, Люк зізнався у кількох попередніх замаху на моє життя, але заперечив свою причетність до недавніх. Навіщо йому це робити, якщо всі замаху — справа його рук? Хто ще може бути причетний до замаху? Чого я досі не знаю? Мабуть, аби скласти пазл, іще бракувало певних елементів, але я мав відчуття, що небагатьох, і достатньо буде

¹ **Андрогінність, андрогінія** — поєднання в індивіді як чоловічих, так і жіночих рис.

отримати ще крихту інформації, ще трохи посовати пазлики, — й раптом усе стане на своє місце, і можна буде чітко побачити картинку, яку я давно мав би уздріти.

Я міг би здогадатися, що по мене прийдуть уночі. Міг би, але не здогадався. Якби це спало мені на думку, я б поміняв місцями періоди сну й неспання, і вночі не спав, а був би насторожі. Навіть попри те, що високо оцінював надійність своїх пасток, коли йдеться про життя й смерть, кожна дрібниця має значення.

Спав я глибоко, а скрегіт каменя об камінь лунав здалеку. Почувши шум, я поворушився, але мляво, й минуло ще кілька секунд, доки в мозку замкнулися відповідні ланцюжки і я усвідомив, що відбувається. Сів усе ще із затуманеною головою, а тоді пересунувся до стіни, припадаючи до землі, й зайняв положення, найближче до отвору, протираючи очі та відкидаючи назад волосся, женучи геть останні хвили сну й повертаючись до стану готовності.

Розбудив мене стукіт каміння. Тепер до цих звуків додалися інші: мабуть, хтось витягав клинці, тому брила, що затуляла отвір, здригалася й хиталася. Звуки були приглушеними, не відлунювали, отже, доносилися вони ззовні.

Я наважився визирнути в колодязь. Зоряного неба над головою не побачив, отже, вхід був завалений, як і раніше. Проте шум нагорі не припинявся, а скрегіт та рипіння ще посилювалися. Крізь напівпрозору стелю печери я побачив розсіяне світлове гало. Ліхтар, здогадався я. Не смолоскип, бо світло рівне. До того ж, смолоскип за даних обставин був би не надто зручним.

Нарешті вияснився серпик неба, з двома зірками понизу. Серпик став більшим, і я почув важке дихання та бурчання. Вирішив, що нагорі — двоє чоловіків.

Я відчував, як адреналін виробляє зі мною свої біологічні штуки й руки та ноги мені поколює голочками. Не подумав, що Люк може прихопити когось із собою. Захисту від дурня мій надійний план не передбачив; і цим дурнем виявився я.

Тепер брила посувалася убік швидше, тож я вже не мав часу навіть чортихатися та лаятися, бо мій мозок гарячково розробляв план дій і оцінював варіанти.

Я викликав образ Лоґрусу, і він матеріалізувався переді мною. Звівшись на ноги, проте все ще тулячись до стіни, я почав рухати руками всередині Образу так, аби вони злилися з рухами двох ліній усередині фантома. Лінії тремтіли й коливались, і коли нарешті вони злилися з моїми руками в одне ціле, шум нагорі припинився.

Тепер отвір був вільний. Ще мить, і світлова пляма знялася вище й почала рухатися в напрямку отвору.

Я зробив крок уперед і опинився в колодязі, а тоді простягнув руки перед собою. Коли побачив двох чоловіків, двох смаглявих коротунів із кинджалами напготові, мій план миттєво полетів шкереберть. Люка серед них не було.

Мої руки в рукавичках з Лоґрусу схопили їх обох за горлянки, стиснули й не відпускали, доки вони не обм'якли. Протримавши їх ще кілька секунд, я розтиснув руки.

Обоє повалилися на землю. Коли вони зникли, я зачепився за край отвору яскравими лініями сили, і вони підтягнули мене нагору. Діставшись отвору, на хвильку зупинився, щоби прибрати Фракір, яка чекала, обхопивши отвір зсередини. Це була моя пастка. Щоб потрапити до печери, Люку чи будь-кому іншому довелося б ступити в зашморґ, а зашморґ цей був готовий миттєво затягнутися навколо будь-чого, що рухалося крізь нього.

Утім, тепер...

Праворуч від мене схилом пробігла вогняна до-ріжка. Ліхтар упав та розбився, і гас, розхлюпавшись, перетворився на палахкий струмок. Ті два жевжики, яких я задушив, лежали по обох його берегах. Брила, що раніше заступала вхід, була ліворуч і трохи позаду мене. Я залишався ще в отворі, виставивши над ним голову та плечі, спираючись на лікті. Образ Логрусу все ще танцював у мене перед очима, я відчував поколювання в руках, бо вони ще не відокремилися від ліній сили, а Фракір мандрувала моїм лівим передпліччям, пересуваючись від біцепса до зап'ястка.

Чи не надто просто все вийшло? Я не міг уявити, що Люк довірився двом прислужникам, доручивши їм допитати мене, переправити кудись чи вбити, хай там яке було у них завдання. Ось чому я не поспішав вилізти на поверхню, а натомість сканував очима нічний морок, користуючись перевагами своєї порівняно безпечної позиції.

Непритаманна мені обачливість виявилася дуже своєчасною. Бо хтось іще милувався цією ніччю разом зі мною. Навкруги було надто темно, навіть попри вогняний слід, що потроху вгасав, і мій звичайний зір не попередив би мене про це. Але викликавши Логрус, я отримав здатність бачити разом з ним й інші нематеріальні явища.

Ось тоді помітив, що ліворуч від мене, під деревом, причаївся такий надприродний конструкт. Він завис у повітрі перед людською постаттю, геть непомітною в темряві. Химерний він мав вигляд, такий, що чимось нагадував Амберський Лабіринт: обертався, наче вертушка, вистрілюючи в усі боки завитками жовтого мерехтливого диму. І ці димні щупальця підбиралися до мене крізь ніч, а я дивився на них зацікавлено, бо вже знав, що маю робити потрібної миті.

Чотири великі щупальця наближалися повільно, сторожко. Коли до мене залишалося кілька ярдів, вони завмерли, наче провисли, а тоді зробили кидок уперед, як кобра. Я тримав руки зведеними й трохи перехрещеними, виставивши наперед кінцівки Лоґрусу. А тепер розвів руки широким плавним рухом і зробив випад уперед. Лінії Лоґрусу вдарили по жовтих щупальцях так, що ті відлетіли й упали на тіло конструкта. Я відчував, як затремтіли мої руки, коли це сталося. Конструкт заколихався, а я вдарив продовженням своєї правиці в Лоґрусі так, наче розрубав мечем ворожий щит. Почув короткий пронизливий скрик, а тоді ця штука потьмяніла, і я відразу ж ударив ще раз, вискочив на поверхню й побіг схилом, відчуваючи в руці біль.

Мерехтлива химера — так і не знаю, що це було — зблякла й розтанула. Тепер я міг краще роздивитися постать, яка приліпилася до стовбура. Вона скидалася на жіночу, хоч я не міг роздивитись її обличчя, бо його затуляв якийсь невеличкий предмет, котрий вона тримала перед собою приблизно на рівні очей. Побоюючись, що це може виявитися зброєю, я вдарив по ньому відростком Лоґрусу, сподіваючись вибити незнайомці з рук.

Це стало помилкою, бо віддача була дуже сильною і мені добряче трусонуло руку. Схоже, я вдарив по могутньому магічному знаряддю. Принаймні одне мене втішило: леді теж ледь втрималася на ногах. Вона скрикнула, але незрозумілий предмет із рук не випустила.

Наступної миті постать її огорнулася слабким поліхромним мерехтінням, і я зрозумів, що то була за річ. Щойно я спрямував силу Лоґрусу проти Козиря. Тепер мусив дістатись її, щоби дізнатися, хто вона така.

Але, кинувшись уперед, я зрозумів, що не встигаю: вона зникне раніше.